

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 27^{ον}—ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1913 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1030

ΘΕΛΩ ΤΟΥΦΕΚΙ

Δόστε μου ένα ρουχαλάκι και κρατήστε το παιχνίδι, έλεγεν ή μητέρα. Άλλά δέν έπρόφθασεν νά τελειώση τήν φρξσιν της και τό μικρόν εξέσπασε εις δάκρυα. Θέλω τουφέκι δέν θέλω φόρεμα. Καί με μάτια ποϋ έσκόρπιζαν άστραπάς πόθου κατέτρωγε τά έκατό τουφέκια ποϋ ήσαν άρχαϊκασμένα εις τό τραπέζι τής κ. Κληροκορέση. Τουφέκια μεγαλειτερα από τό άνάστημά του τών τεσσάρων χρόνων, τουφέκια ποϋ καθώς ήσαν τό ένα κοντά εις τό άλλο ώμοιάζαν όπλοθήκην στρατώνος εις μικρόν.

Αί Έλληνίδες τής Μικρασίας ειχαν άληθινήν έμπνευσιν άποστέλλουσαι τήν τελείαν αυτήν μικράν όπλοθήκην. Τρεΐς μήνες τώρα τά παιδιά μας παίζουν τόν πόλεμον. Κάθε είδους ξύλα και μπασιούνια και κλάμια έπιστρατεύονται από τούς μικρούς πολεμιστάς, οι όποιοι γεμίζουν τούς δρόμους και τάς πλατείαις τών συνοικιών με στρατιωτικά διατάγματα, με έφώδους, με φωνάς και ύβρεις κάποτε, και με ξύλο κατά τών μικρών στρατιωτών από τούς αξιωματικούς των.

Πόλεμοι, μάχαι, πολιορκίαι, νικηταί και νικημένοι, Έλληνες και Τούρκοι, αιχμάλωτοι και λάφυρα, τίποτε δέν λείπει από τας μικράς έκστρατείας τών παιδιών τών αθηναϊκών δρόμων.

Όλον τό μένος, και ό ήρωϊσμός τών άγω-

νιζομένων εις τά πεδία τών μαχών γενναίων στρατιωτών μας έχει τόν αντίκτυπόν του εις τά στήθη τών μικρών, οι όποιοι δέν κάμνουν άνακωχήν παρά μόνον τας ώρας ποϋ τρώγουν και ποϋ κοιμώνται.

Ό μικρός ποϋ ήθελε τό τουφέκι άνήκει χωρίς άλλο εις τας τάξεις τών πολεμιστών τών δρόμων. Η άπόκτησις ενός τουφεκιού άληθινού, τοϋ τελευταίου συστήματος, με σκανδάλην και με ύλα τά εξαρτήματα, τά όποια ήσαν άνηρητημένα επάνω εις τό ολοκόκκινο καρτόνι, θά τοϋ έδιδε τό δικαίωμα εις τίτλον και βαθμόν τοϋλάχιστον άρχιστρατήγου. Καί ό μικρός με τήν πολύ πεζήν και προκτικήν σκέψιν τής μητέρας του θά έχανεν ύλην αυτήν τήν δόξην και ύλο αυτό τό μεγαλείον άντι μιας ποδιάς, ενός ευτελεστάτου κουρελιού, ποϋ θά εμείωνε τόν άνδρισμόν του και θά τόν έχαμε νά φκίνεται κορίτσι.

Ό κληρος άλλως τε τόν ειχεν ευνοήσει, ήτο ό κληρωτός τής ήμέρας και εις τοιαύτας κρίσιμους στιγμάς ό μικρός δέν ήννόει από μητρικήν προκτικότητα νά γίνη λιποτάκτης.

Θά πάρη τό όπλον του, είπα εγώ, ζητούσα τόν αριθμόν του. Άφοϋ ό πατέρας του είναι πολεμιστής πρέπει και αυτός νά γυμνάζεται και τοϋ έδωκα τό όπλον με κάποια έπιστημότητα και με μεγάλην συγκίνησιν.

Τά μάτια του, ποϋ ήσαν γεμάτα δάκρυα εξήστραψην από χαράν και τό μικρό χεράκι του

ἄρπαξε τὸ ὄπλον, τὸ ὁποῖον στρατιωτικώτατα ἀκούμπησεν εἰς τὸν ὄμιον τοῦ μὲ ὄλον τὸ κερτόνι. Ἐκκεμε στροφὴν πρὸς τὰ ἀριστερά, ἔφερε τὸ ἄλλο τοῦ χέρι εἰς τὸ ξεσκούφωτο μέτωπο μὲ ἐγκριέτισε στρατιωτικὰ καὶ στρεφόμενον πρὸς τὴν μητέρα τοῦ τῆς εἶπε μὲ ὕφος τοῦλάχιστον ὑποστρατήγου: Ἐμπρὸς Marche! Ἐκεῖνη ἀνεστέναξε, τὸ ἔσπρωξε καὶ ἐπροχώρησε μαζὴ τοῦ εἰς τὸ ἀντικεινὸν τραπέζι τῶν γλυκισμάτων καὶ τῶν μανταρινῶν.

Ἐνα κορίτσι ποῦ ἐμοίραζε γλυκὰ τοῦ ἔδωκεν ἓνα κουραμπιέ καὶ ἓνα μανταρίνι. Τὸ μικρὸ ποῦ εἶχεν ἓνα μόνον χέρι διαθέσιμον, διότι μὲ τὸ ἄλλο ἐκρατοῦσε τὸ ὄπλον, ἔδωκε φροῦτο καὶ γλυκὸ εἰς τὴν μητέρα τοῦ. Ἴσως διὰ νὰ τὴν ἐξιλεώσῃ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ποδιᾶς, ἴσως διότι δὲν κκετεδέχτο αὐτὸς στρατιώτης μὲ ὄπλον νὰ τρώγῃ κουραμπιέδες.....

Ἐνα ἄλλο ἀγοράκι τῆς ἰδίᾳς ἡλικίας ἔπερνε καὶ αὐτὸ τὸ γλυκισμὰ τοῦ τὴν αὐτὴν στιγμὴν. Εἶχεν ἀγκαλιασμένην μίαν κούκλαν.—Πῶς ἐσὺ ἔχεις κούκλα; Λάθος ἔγεινε. Εἶχε πάρει τὸν ἀριθμὸν τοῦ εἰς τὰ παιγνίδια τῶν κοριτσιῶν. Ἐλα, θὰ πάρῃς μιὰ τρουμπέτα, ἢ ἓνα τουφέκι σὰν κι' αὐτόν, τοῦ εἶπε.

Τὸ παιδί ἔρριξεν μιὰ φοβισμένη ματιὰ εἰς τὸν πολεμιστὴν μὲ τὸ ὄπλον εἰς τὸν ὄμιον, μίαν ἄλλην γεμάτην ἀγάπην, πόθον καὶ τρυφερότητα εἰς τὴν ὠραίαν παριζιάνικην κούκλαν ποῦ ἔμοιαζε κοριτσάκι, ἀναπτυχθὲν γλήγορα καὶ στολισμένον μὲ χάριν καὶ πολυτέλειαν, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά τοῦ καὶ ἐξέσπασε καὶ αὐτὸ εἰς δάκρυα. Θέλω τὴν κούκλαν μου, δὲν θέλω ὄπλο, δὲν θέλω τρουμπέτα, καὶ διὰ μιᾶς, ὡς νὰ ἠσθάνετο ὅτι ἦτον ἰδική τοῦ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποχωρισθῇ, ὅτι ὑπῆρχεν, ἓνας μεγάλος σύνδεσμος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ὠραίου ἐκείνου πλάσματος, τὴν ἐφίλησε μὲ πάθος καὶ μὲ στοργήν.

Ποτὲ πρῶτον φίλημα ἐρωτευμένου δὲν ἐδόθη μὲ τόσην στοργήν καὶ μὲ τόσην ἀγάπην ἥσον τὸ φίλημα τοῦ μικροῦ αὐτοῦ πρὸς τὴν κούκλαν τοῦ. Ἀλλὰ καὶ ποτὲ φόβος χωρισμοῦ δὲν ἐξεδηλώθη μὲ περισσότερον πόνον καὶ ἀγωνίαν, οὔτε γλυκὸ ἐπῆρε οὔτε ἐστάθη περισσότερον εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην ξένην τοῦ χωρισμοῦ. Μὲ τὴν κούκλαν σφικτοαγκαλιασμένην ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν σὰν νὰ ἠσθάνετο ὀπίσω τοῦ τάγμακα ὅλα χωροφυλάκων ποῦ θὰ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ, ἀπὸ τὴν πρῶτην ὠραίαν ἀγάπην τοῦ.

Τὰ δύο μικρὰ εἶχεν φύγει καὶ διὰ μιᾶς μέσα εἰς τὴν σκέψιν μου τὰ εἶδα καὶ τὰ δύο

νέους πλέον, ἐφήβους, εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ ἡ πατρὶς διεκδικεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ πρὸς τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς. Ὁ πρῶτος θὰ τρέξῃ ὀρμητικὸς καὶ ἀκράτητος εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Οὔτε ὁ ἔρωτος ἥσον περιπαθῆς καὶ ἂν εἶναι, οὔτε ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς, οὔτε τὰ δάκρυα τοῦ μητρικοῦ πόνου θὰ ἠμπορέσουν νὰ τὸν κρατήσουν. Δι' αὐτόν ἡ ζωὴ ἓνα μόνον θὰ ἔχῃ σκοπὸν, ἓνα πόθον, ἓνα ὄνειρον: τὸ ἐμπρὸς ἐκεῖνο τὸ marche ποῦ ἐτόνισε στρατιωτικώτατα πρὸς τὴν μητέρα τοῦ: τὸ ἐμπρὸς! διὰ τὴν πατρίδα.

Ὁ ἄλλος θὰ εἶναι ὁ αἰώνιος ἀπαλλαγέντας. Θὰ εἶναι ὁ αἰώνιος ἐρωτευμένος, διὰ τὸν ὁποῖον ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ οἱ πόθοι θὰ συνοψίζονται εἰς ἓνα μειδίωμα ὠραίας γυναικός, εἰς ἓνα βλέμμα, εἰς μίαν κατὰκτησιν. Εἰς πᾶσαν ἄρα γε ἀπὸ τοὺς δύο ἢ μίαν θὰ χαρίσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς;

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΝΑΡΗΔΕΣ

*Τὰ ἡλιοθρεμμένα Δωδεκάνησα
τᾶσφαξε κρύα ἀνατριχίλα,
τὴν Ἄσπρη θάλασσα τὴν ρούφηξε
ὄνειροφάντασι μαυρίλα,
καὶ μέσα στὴ μαυρίλα ἀστράψανε,
ἀστράψανε, μετέωρα τοῦ ὀλέθρου,
ἀστράψανε οἱ πυρσοὶ οἱ ἀρμαδοκαυῖτες,
τὰ κύματα δελφίνα τὰ χρυσόσανε,
τὰ πέλαγα ταράξαν ναῦτες,
φάγανε τίς γαλέρες τίς δρακόντισσες
τᾶντρευωμένα ὀηγόπουλα μπουρλότα,
τῶν ἐπικῶν καιρῶν τᾶνάκουστα
κοσμογονικῆθησαν σὰν πρῶτα!*

*Ἀπὸ τὴ Ράχη τὴν ὀλόμανρη,
ἀπὸ τὴν ἔρημη τὴν γῆ,
ἢ Δόξα, λιθωμένο σκέλεθρο,
ἀλαφροσάλεψε κι αὐτή.*

*Ἄνοιξε ἢ πόρτα, νὰ ἢ χρυσόπορτα,
διάπλατη ἢ πόρτα τῆς ζωῆς,
ἴσκιος προσπέρασε θλιμμένος,
καὶ τράβηξε ἀργοπατητής.
Καὶ τοῦ θανάτου ἢ σιδερόπορτα
κι' ἐκεῖνη ὀλάνοιξε μὲ μιᾶς,
δεύτερος ἴσκιος πρὸς τὸν πρῶτο σίμωσε,
ἢ φλόγα φώτισε τὸ δρόμο του,
καὶ τοῦ ἄνοιξε τὸ πέρασμα ὁ βοριάς.*

ΤΟ ΤΖΑΜΙ ΤΗΣ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

*Τὰ ἡλιοθρεμμένα Δωδεκάνησα
τᾶσφαξε κρύα ἀνατριχίλα,
καὶ μέσα στὴν ὄνειροφάντασι
τῆς Ἄσπρης θάλασσας μαυρίλα
σφικτοταιριάσαν δύο ἀγκαλιές,
δύο χεῖλια γλυκοφιληθήκαν,
καὶ οἱ νύχτες, τὰ στοιχεῖα, οἱ ἀγέρηδες
κρατήσαν τὰ κρυφὰ μιλήματα
ποῦ μιληθήκαν.*

*— Παιδί μου, τί ἔγεινεν ἢ φλόγα μου;
— Πατέρα ὀιμὲ στανήξερα τὰ χέρια!
Τὴ φλόγα ἀρπάξαν οἱ ἄνομοι,
τὴ σβύσανε στὰ βαλτονέρια!*

*— Παιδί μου, τῶν ὄνειρων ποῦ εἶναι τᾶνθισμα.
ποῦ εἶναι τὸ κάρπισμα τῶν ἔργων;*

*— Πατέρα, ὀιμὲ στὴ χώρα τῶν κατάραιων,
ὀιμὲ στοὺς σκλάβους τῶν κατέρωγων!*

*— Σὲ καρτερᾶν, παιδί μου οἱ μάρτυρες
κι' οἱ πλάστες κι' οἱ ἥρωες ἐκεῖ κάτω.*

*— Πατέρα ἀργοπεθαίνει ἀπάνω ἐκεῖ
ἀργοπεθαίνει ἢ χώρα ἀπὸ τὸ φύσημα
κάποιου ὀλοζώντανου θανάτου!*

*— Παιδί μου ἐν ἄστρο στέκει ἐπάνου σου
καὶ σπέρνει φῶς ὀλόγυρά σου.*

— Πατέρα μου, εἶναι τᾶνομά σου!

1901

(Ἀπὸ τὴν «Πολιτεία καὶ τὴν Μοναξιά»
τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ)

Λ. Έμπειρικός δρ. 100, ό ζαχαροπλάστης κ. Καρούσος Τσουρέκια και κουραμπιέδες αξίας δρ. 160, ό κ. Τζοαννόπουλος δρ. 100, και άλλοι μικρότερα ποσά, παιγνίδια, και γλυκίσματα. Τά όνόματα μετά των ποσών και ειδών άτινα άπεστάλησαν εις τό Λύκειον έδημοσιεύοντο καθ' έκάστην εις τήν Έστίναν.

Οί διευθυνταί των κινηματογράφων Κυβέλης, Άττικού και Πανελληνίου προσέφεραν εύγενώς ανά έν άπόγευμα τήν παράστασιν των πρós τά μικρά των έφédρων άπό όκτώ έτών και άνω. Και ό εργολάβος τοϋ φόρου επί των θεαμάτων κ. Σδράλης προσέφερε δωρεάν τό δικαίωμα τοϋ φόρου.

Πρός όλους και όλας όσοι όπως δήποτε παρέρσχον τήν συνδρομήν των εις τό έργον μας τής χάρας των μικρών των έπιστράτων εκφράζομεν τήν θερμήν εύγνωμοσύνην μας.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η φύσις, ή κοινωνία, ή οικογένεια, είναι σύμφωνος εις τό νά σημειώσουν διά τά δύο γέννη διαφορητικές κλίσεις εις τήν πολιτικήν ζώην. Ο δημόσιος βίος ανήκει κυρίως εις τόν άνδρα, όπως αί οικιακάι άσχολίαι εις τήν γυναίκα. Η έξωτερική ένέργεια, ό πόλεμος, ή διοίκησης, ή δικαστική έξουσία, ό κληρος, τό ρητορικών βήμα, ή συζήτησης, ό λόγος πέν ότι έχει ανάγκην δημοσιότητος δυνάμεως, πάλης, ρώμης, είναι ανδρικών. Η έστία, ό θηλασμός τοϋ παιδιοϋ, ή πρώτη του ανατροφή, αί φροντίδες εις τους γέροντας, ή επίβλεψις των ύπηρετών, ή βοήθεια εις τους άσθενείς, ή έλεημοσύνη, ή μητρότης, ή χάρις, ή αγάπη υπό όλας τάς όψεις της, είναι κάτι γυναικείον. Δέν είναι ούτε ή τύχη, ούτε ή τυραννία τοϋ ισχυροϋ φύλου, όπου διένειμκν τοιουτοτρόπως τά καθήκοντα μεταξύ των δύο φύλων, είναι αυτή ή φύσις. Η κοινωνία και ή νομοθεσία δέν εκκμκν άλλο τι παρά ν' ακολουθήσουν τάς ένδειξεις της.

Η γυναίκα πρέπει νά είναι άγνή, έπομένως πρέπει νά ζή εις τήν σκιάν, ή γυναίκα πρέπει νά έμπνέη τόν έρωτα εις ένα μόνον, τόν σεβασμόν, τήν τρυφερότητα, τήν εύσπλαχνίαν εις όλους, πρέπει ν' άποφεύγη πρós τό ίδιον συμφέρον της, κάθε πολεμικήν, έξθρον, θυμόν, μίσος, ζηλοτυπίαν, φιλοδοξίαν, τά όποια έρεθίζουν τήν φωνήν, σκληραίνουν τήν καρδιά. παρκαμορφόνουν τά χαρακτηριστικά. Τά όπλα τής άπαγορεύονται όπως εις

τους ιερείς, δέν ώφείλει ούτε νά κτυπή, ούτε νά χύνη αίμα. Ποίος θά ήδύνατο ν' αγαπήση γυναίκα, δικαστήν, στρατιώτην ή δήμιον;

Η γυναίκα επί πολύ πρέπει νά περιποιηται και νά τρέφη τό παιδί της, νά τοϋ μανθάνη, νά γνωρίζη, νά όμιλή, ν' αγαπή, ν' άπαντή εις τό μειδισμόν της.

Ποίον επάγγελμα δημόσιον, ή εις τους άγρούς, ή εις τά πεδία των μαχών, ή εις τάς πόλεις, ή εις πολιτικές συνλεύσεις, ή εις τά δικαστήρια, ή εις τήν εκκλησίαν, θά ήρμοζε εις πρόσωπον προσδιωρισμένον άπό τό φύλον του εις τόσον γλυκέα και μητρικά καθήκοντα; Έάν αί γυναίκες έμάχοντο όπως ό άνδρας, κάθε θανατηφόρον κτύπημα θά έφόνευε δύο όντα τήν μητέρα και τό παιδί, ή ανθρώπινος σφαγή θά ήτο διπλή, ή ανθρωπότης θά κατεστρέφετο εις τήν πηγήν της και εις τά άνθη της. Ποίος θά ήδύνατο νά άνθέξη εις τό θέαμα πεδίου μάχης όπου τά σχεδόν εκπνέοντα μικρά θά εξήτουν τήν ζωήν άπό τά ματωμένα στήθη των μητέρων των, τά όποια ό θάνατος είχε στερεύσει; Τό αυτό θά συνέβαινε και εις όλα τά άλλα δημόσια έργα. Ποίος θά ήδύνατο νά υποφέρη συναθροίσεις μεγερών τάς όποιάς εξήπτε ή ιδέα τοϋ κομμιτισμοϋ, και αί όποια θά έφλονείκουν ποία θά ύπεριτήση, και θά εξέφερον ύβρεις έναντιόν αυτών τά χείλη εκείνα, άπό τά όποια δέν πρέπει νά έξέρχωνται παρά λόγιο γλυκύτητος, τρυφερότητος, συμπαθείας, ειρήνης.

A. DE LAMARTINE

ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΑΠΡΙΛΗΣ

Λιώστε τί χιόνια, των Σφακιών άπάτητες μαδάρες, και κάμετέ τα άμέτρητες ποισικές βουσοϋλες, ξυληήστε, όίμες κρητικές, και γύρω στίς κιθάρες χορεύτε πανεφρόσυνα, τοϋ Κάστρου Έλληνοποϋλες. Άπάνου στον παλιό σκοπό τό νέο τραγοϋδι άρχίστε, άηδόνια στίς πορτοκαλλιές, δημηρικοί Κορνάροι, παντοϋ, όπου γής ελεύτερη και σκιάβα, διαλαλήστε τής Άμαζόνας τίς χαρές με τό χλωρό Βλαστάρι! Λακκιώτικα άσημάματα, πρωτάκουστα βροντήστε παντέρμα πετροχώματα χιλιοφωτοκαμένα, βάλτε τό πρασινόξανθο των άμπελιών στολίδι, κι ός άπλωθούν τά λιόφντα κι ός κρύψουν φουντωμένα τό κάθε ξεθιμέλιωμα, τό κάθε άποκαίδι!
Κ' έσύ, κορφή τής κρητικής θυσίας Δασκαλογιάννη, βρόντα άπ' τά βάθια των καιρών τήν άτρημη λαλιά σου: «Πέταξε, Σγουρομάλλινη, τής λύπης τό στεφάνι και λευκοφόρα άνέμισε τό όλόξανθο μαλλιό σου». Τό αίμα ποϋ σε πότισεν ό ξένος μακελλάρης, γιά δες τί άπρίλης γύρω σου όδοίζει και γέλαει! Τροπαιοφόρος χάραξε μακριάθε καθάλλάρης, άλλιά στό μαύρο δράκοντα ποϋ σε παραφύλαει!

Άπρίλης τοϋ 1899.
 (Άπό τήν «Πολιτείαν και τήν Μοναξία» τοϋ κ.Κ. Παλαμά)

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΜΙΚΡΩΝ

Έπτά παράδεισοι κατά τό έπτά ούρανοί. Έπτά κιβώτια όλόκληρα, ποϋ κλείουν μέσα εις τά σκινίδια πλευρά των τήν εύτυχίαν, τήν χαράν, τά όνειρα, τους πόθους χιλιάδων πτωχών μικρών.

Και όλην αυτήν τήν εύτυχίαν τήν όνειροπόλησαν, τήν έσχεδίσαν και τήν επραγματοποίησαν δέκα Έλληνίδες με καρδιά, μητέρες όχι μόνον των ιδίων των παιδιών, αλλά των πτωχών παιδιών των έπιστράτων μας, των ήρωϊκών αγωνιστών μας.

Δέκα μητέρες ποϋ άπλώνουν τρεις μήνας τώρα τήν αγάπην των, τήν τρυφεράν συμπάθειάν των τάς φροντίδας των εις τήν Ελλάδα ποϋ αγωνίζεται ποϋ πάσχει, ποϋ πονεί, ποϋ ύποφέρει.

Διότι δέν αγωνίζεται τώρα πρós τριών μήνων ή Έλλάς μόνον εις τά πεδία των μαχών. Ο άντίκτυπος τοϋ άγώνος και τής αγωνίας μαζή άπηχεϊ εις όλας τάς πόλεις, εις τήν πρωτεύουταν, εις τά χωριά. Τό ιστορικόν εκείνο ποινά εις τό στήθος σου, παιδί μου» τής Me de Sevigne ήμπορεί νά λεχθή δι' όλας τάς συζύγους και τάς αδελφάς. Και ό πόνος των πτωχών είναι μεγαλήτερος και τρομερός μαζή, διότι συνοδεύεται άπό τήν συναυλιάν τής πείνας, των στερήσεων, τής δυστυχίας. Αί γυναίκες ποϋ δέν χύνουν αίμα διά τήν πατρίδα δίδουν πάντοτε θησαυρούς αγάπης και άφοσιώσεως και άλτρουισμοϋ δι' αυτήν. Διά νά γίνη ό άπολογισμός τής γυναικείας αυτής προσφοράς εις τήν Ελλάδα, θά έπρεπε νά καταρτισθ ή μία στατιστική πολύπλοκος και νά περιλάβη τάς λεγεώνας των Έλληνίδων, αί όποια από όλα τά σημεϊα τοϋ κόσμου ειργάσθησαν, και ύπεβλήθησαν εις θυσίας μεγάλας διά τήν αγωνιζομένην Έλλάδα.

Αί κυρίαί αί όποιαί διά τά μικρά των έπιστράτων έσκέφησαν νά στείλουν άπό τήν Μασσαλίαν όλόκληρον κόσμον παιγνιδιών, αί Έλληνίδες αυτές ποϋ έβαλαν τά παιδιό των νά θυσιάσουν τάς οικονομίας των, νά σπάσουν τους κουμπάρες των, νά παραιτηθούν άπό τά Άγιοβασιλειάτικα δώρα των, διά νά άποθηκεύσουν μέσα εις έπτά μεγάλα κιβώτια όλόκληρον παράδεισον εύτυχίας είναι μεγάλα, ύπέροχοι Έλληνίδες.

Τρεις μήνες τώρα δέν παρέρχεται εβδομάς χωρίς νά στείλουν μεγάλας άποστολάς φορεμάτων, άσπροροϋχων, σκεπασμάτων, ειδών

φαρμακευτικών, εργαλείων, τροφίμων, διά τόν σύντροφον τοϋ Στρατιώτου διά τήν περίθαλψιν των Έφédρων των δύο έν ενεργεία σωματείων. Χρηματικά ποσά εις δεκάδας χιλιάδων έστειλαν διά τά θύματα τοϋ πολέμου, διά τάς οικογενείας των φονευθέντων, διά τάς χήρας, διά τά όρφανά. Αναρίθμητα γυναικόπαιδα ένεδύθησαν με τάς άποστολάς των, έθερμάθησαν με τά σκεπάσματά των. Τά παιδάκια των έπιστράτων μας όμως μέσα εις όλας αυτές τάς θυσίας είχαν τό ρεκόρ τής αγάπης και τρυφερότητος των. Δι' αυτά δέν θεωρήθη, άρεκτή ή όλική συνδρομή, τό φορεματάκι, τό επανωφόρι, τό παπούτσι.

Γυναίκες ποϋ βλέπουν βαθειά και εύγενικά εις τήν ψυχήν τοϋ παιδιοϋ, δέν είναι άπλώς φιλόανθρωποι και άπλώς πατριώτιδες, είναι μεγάλα και ύπέροχοι γυναίκες. Αί Έλληνίδες τής Μασσαλίας με προσέάρχουσιν τήν Πρόεδρον τής έπιτροπής των κ. Έλένην Ζαρίφη, με συνεργάτιδας μίαν και μίαν εκλεκτάς ήξέουρον τήν δύσκολον, τήν μεγάλην τέχνην νά βοηθούν χωρίς νά ταπεινώνουν, νά δίδουν χωρίς νά έλεούν.

Έάν ή πτωχή γυναίκα τοϋ στρατιώτου έκλαυσεν ίσως όταν τής έδόθη ένα σκέπασμα ή ένα φόρεμα τό όποιον άλλοτε τό ήμερομίσθιον τοϋ πατέρα επλήρωεν, όμως τά δακρυσμένα μάτια της έμειδίασαν και ή ψυχή της ή πονεμένη έγέμισε χαράν, όταν έμαθεν ότι αί ίδια κυρίαί ποϋ έστειλαν τό φόρεμα, έστειλαν και παιγνίδια διά τά παιδιό. Αυτό δέν είναι φιλοανθρωπία. Είναι άπλώς φιλοδώρημα, είναι μίγμα αγάπης και τρυφερότητος ίσον πρós ίσον. Ένα παιγνιόκι ίσοπεδώνει τάς κοινωνικάς άποστάσεις και γίνεται ή γέφυρα ποϋ αδελφώνει τάς παιδικάς ψυχάς των πλουσίων και των πτωχών.

Υπό τήν κ. Ζαρίφη

Τά όνόματα τής έπιτροπής των κυριών τής Μασσαλίας είναι: κ. κ. Α. Κοντοσταϋλου, Ματαράγκα, Άντωνίου Βλαστοϋ, Μιχαήλ Βλαστοϋ, Πολυβίου Ζαφειροποϋλου, Στεφάνου Ζαρίφη, Θεοδώρου Ζαρίφη, Ι. Σκαρμαγκιά και Μπαλλή. Άπό τάς κυρίας αυτές μία μόνον είναι Άθηναία, ή κ. Βλαστοϋ τής γνωστής οικογενείας Λοιδωρική, ή γνωστή όρκία των Άθηνών κόρη, τής όποιάς τό ψυχικόν κάλλος άπεδείχθη έφάμιλλον πρós τήν άρμονίαν τοϋ κλασσικοϋ τύπου τής μορφής.

Η ΚΩΣΤΑΤΣΙΚΑΙΝΑ

Ἡ περίφημος ὄπλαρχηγὸς τοῦ Σουλίου.

Αἱ κ. κ. Σηλῆμαν καὶ Ἀργυροπούλου τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Κεντρικῆς Περιθάλψεως πρὸς ἃς ἡ κ. Ζαρίφη διηύθυνεν ἀρχικῶς τὰ πιγι-
δάκια τῶν μικρῶν, ἀγνοοῦσα ὅτι τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἐργάζεται ἀνεξάρτητον, ἔ-

σπευσαν προθυμότερα διὰ τῆς κ. Ἀργυροπούλου, νὰ προσφέρουν τὴν φορτωτικὴν πρὸς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, τὸ ὁποῖον τὰς εὐχα-
ριστεῖ θερμότερα.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΥΙΟΝ ΤΗΣ

ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἡ κόρη λέει σὴν θάλασσα,
κι' ἡ θάλασσα ἀποκρίθη.

Στὰ σμαραγδένια σου νερά,
θάλασσα παιγιδιάρια,
καὶ στὰ γοργά σου κύματα
τ' ἀφροστεφανωμένα.

ποῦ τό να τ' ἄλλο κυνηγᾷ,
καὶ τὴ στερεὰ φιλοῦνε,
πῶχει φραγὴ τὰ στήθια της
σιτὸ κάθε ἀγριεμά τους.

Τ' ἄσπρα παγιά του ἄνοιξε
καράβι χθὲς τὸ βοῦδου
καινούργιο, πρωτοτάξιδο
μ' ὄμορφο καπετάνιο.

Εἶν' ὁ καλὸς μου θάλασσα
ὁ ἀγαπητικὸς μου.
Τὸ κῆμα σου ἄς γενῆ γυαλι
κι' ἡ ὄψι σου καθρέφτης

Νὰ πάη, καὶ νᾶρθη μὲ καλὸ,
ν' ἀλλάξουμε στεφάνια.
— Κόρη, μὴν εἶσαι ἄδικη
μὴν κάνης ἁμαρτία.

Κανένα γὼδὸν δὲν ἔπιξα,
ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ εἶμαι.
Πὲς τοῦ Νοτιά, πὲς τοῦ Βοριά
νὰ πάνουν νὰ φουσᾶνε

τὸ κῆμα νὰ φουσκώνουνε,
τὰ σπλάγγα μου νὰ σκάβουν,
μέσα ν' ἀνοίγουν μνήματα
στὰ δλόδροσα ναυτάκια.

Ἐγὼ δὲ θέλω τὰ κορμιά,
στὴ γῆ τὰ πισοστέφω.
Κι' ἂν θέλεις νύφη νὰ γενῆς,
κι' ἀγάπη νὰ κερδίσης,

Πὲς τοῦ Βοριά, πὲς τοῦ Νοτιά
νὰ μὴ φουομαῖνε,
κι' ἐγὼ γυαλι θὲ νὰ γινῶ
στὰ βάρη μου νὰ βλέπουνε
τὴν ἄμμο νὰ μετᾶνε.

1 Ἰανουαρίου 1913

ΑΙΚ. Β. ΚΑΤΣΥΦΟΥ

Ο ΜΑΒΙΛΗΣ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΛΩΣΣΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

....« Ἐὰν παρατηρήσωμεν μετὰ προσοχῆς τὸν κοινὸν τοῦ λαοῦ ἄνθρωπον, βλέπομεν αὐτὸν οὐχὶ σπανίως ὑψούμενον ὑπὸ τῆς ἐντυπώσεως ἀντικειμένων χαρᾶς ἢ λύπης, ὑπὸ τῆς ἐντυπώσεως σπουδαίων συμβάντων ἢ μαγικῆς τῆς φύσεως θέας. Ἡ ψυχικὴ αὕτη μέταρσις ἐκδηλοῦται πρῶτον διὰ τῆς ἐξαιρετικῆς χάριτος καὶ σεμνοπροπέρας τῶν κινήσεων τοῦ σώματος καὶ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου, δεύτερον καὶ κυριώτερον διὰ τῆς γλώσσης. Αυτόματως ἐπιζητεῖ τὴν κυριολεξίαν, ἐκλέγει ἐκ τῶν προχείρων αὐτῶ λέξεων τὰς περιεκτικωτέρας νόηματος καὶ κατασκευάζει ἐξ αὐτῶν φράσεις βραχείας καὶ ἰσχυρᾶς ἵνα συντόμως καὶ συντόμως δυνήθῃ νὰ μεταδώσῃ πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεται· μὴ ἀκούμενος δὲ πολλάκις εἰς τὰς ὑπάρχουσας πλάττει κατ' ἐμφύτους αὐτῶ κανόνας λέξεων νέας καὶ ἐξ αὐτῶν νέας φράσεις, αἵτινες προϊόντος τοῦ χρόνου μετακλίνοσιν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, γίνονται τέλος κτήμα ὀλοκληροῦ τοῦ ἔθνους. Ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὰς λέξεις καὶ φράσεις, συμβαίνει εἰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις, καὶ εἰς τὰς παροιμίας καὶ εἰς τὰ δημώδη ἄσματα. Καὶ οφείλει ὁ συγγραφεὺς νὰ ζητήσῃ τὴν ποιητικὴν γλῶσσαν τοῦ ἔθνους του· ἐκεῖ, καὶ ὅπου τῶ εἶναι δυνατὸν οὐχὶ ἀλλοχοῦ, δεῖν νὰ ἀνθολογήσῃ, (ἄς προσέξωσι τὰ ἐπιστημονικὰ ἔμβρυα!) νὰ ἀνθολογήσῃ ὁ ποιητὴς ἢ ὁ μεταφραστικὸς ποιημάτων· ἐκεῖ νὰ ἀνεύρῃ τὰς λέξεις ἐκεῖνας, ἄς ἀφοῦ πρότερον θέλει **βαπτίσῃ εἰς τὴν διπλῆν κολυμπήθρα τοῦ αἰσθηματιοῦ καὶ τῆς φαντασίας**, ὕστερον θέλει μεταχειρισθῆ ἵνα πλάσῃ ἔνθεον αὐτὸς ἔνθεον καὶ τὸ κλλιτέχνημα, τὸ ὅποιον περιέχει τὴν ὑψίστην αἰσθητὴν φανέρωσιν τοῦ Ἄληθοῦς, τὴν ὀνομαζομένην Καλὴν, ἰδεῶδες. Ἐὰν δὲ πρὸς τοῦτο μὴ ἀρκῆται εἰς τὴν πρόχειρον ὕλην, ἐπιτρέπεται αὐτῶ, ὄντι κατόχῳ τοῦ θησαυροῦ τῆς γλώσσης του, νὰ πλάσῃ νέας λέξεις ἢ νέας σύνθετα, νὰ εὐρύνη τὴν ἐννοίαν τῶν ὑπαρχουσῶν λέξεων, μηδέποτε ἔμως ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ πνεύματος τῆς γλώσσης, καὶ νὰ ἀρυσθῆ ἐξ ἀρχαιοτέρων φάσεων αὐτῆς ὅσα νομίζει ὅτι θέλουσι συγχωρευθῆ εἰς τὸν ὕλον ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἀρμονία. Αὕτη ἡ πορεία τῶν ξένων ποιητῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων ηὐτύχησαν νὰ εὐρωσι τεθησαυρισμένην ὕλην τὴν γλωσσικὴν ὕλην τοῦ ἔθνους τῶν ἐν ταῖς λεξικοῖς. Αὕτη ἡ πορεία τοῦ ἡμετέρου Σολωμοῦ, ἧς οἱ καρποὶ ὑπῆρξαν τὰ

ἀθάνατα ἀποσπάσματα τῶν Ἐλευθέρων Πολιορκημένων καὶ τοῦ Πόρφυρα.

..... Πόσον ἤθελες οἰκτείρη ἡμᾶς, ἀθάνατε Σολωμέ, ποσὸν ἤθελες οἰκτείρη τὴν πατρίδα σου, ἐὰν ἔβλεπες, ὅτι οἱ Σοφολογιώτατοι ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους σὺ **ἔδιδες τὴν εἶδησιν ὅτι τὸ βασιλεῖον τῶν ἐτελείωσε μὲ τῶν Τούρκων τὸ βασίλειον**, ἐὰν ἔβλεπες ὅτι οἱ **ξύλινοι ἐκεῖνοι τύραννοι** βασιλεύουσιν ἔτι καὶ ἐξακολουθοῦσι φωτίζοντας **μὲ μιὰ φούχτα σιάχη στὰ μάτια** τὸ ταλαίπωρον Ἑλληνικὸν ἔθνος! Ἴδου καὶ πάλιν προσπαθοῦσι νὰ ἀποδείξουν ὅτι οἱ στίχοι σου εἶναι ἐσφραγμένοι ἐσφραγμένοι ἄρα καὶ οἱ στίχοι τοῦ Βηλαρά, τοῦ Μαρκοῦ, τοῦ Ζαλακώστα, τοῦ Λασκαράτου καὶ τοῦ Τυλιπάδου. Ἐσφραγμένα τὰ ἑλληνικὰ δημοτικὰ ἄσματα καὶ τὰ ἀριστουργήματα τῶν Ἰταλῶν καὶ Ἰσπανῶν. Καὶ διὰ τὴν Διότι περιέχουσι συνιζήσεις. Ἡ συνιζήσις ἰδοὺ ἢ γάργαρινα ἢ καθιστώσα ἀηδῆ καὶ ἀποτρόπαια τὰ ποιήματα τοῦ Δάντου, τοῦ Πετράρχου, τοῦ Ἀριστοῦ, τοῦ Φωσκόλου, καὶ τὴν Ἰλιάδα τοῦ Μόντη!...

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ JEANNE D'ARC

Πραγμα περίεργον! ἡ Ἰωάννα δὲν ἐμίσθη, ὑβρίσθη, κατεδιώχθη παρὰ ἀπὸ ἀνδρας. Δὲν ὑπάρχει γυναῖκα ἢ ὁποία νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν τιμᾷ. Κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς, οἱ συγγενεῖς τῆς Ἰωάννας ἀπὸ τὸ Λουξεμβούργου, αἱ κυραὶ τοῦ Crotoy καὶ τῆς Abbeville, τὴν περιστοιχίζουσι. Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ θριάμβου τῆς γυναῖκος καὶ νεάνιδος τὴν ἀκολουθοῦν καὶ φιλοῦν τὸ πρόσωπόν τῆς, τὰ χέρια τῆς, τὰ ἐνδύματά τῆς. Δὲν ἦσαν οἱ ἀπόγονοι τῶν πατριωτῶν διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Du Guesclin ἔλεγε:

— Δὲν ὑπάρχει κόρη ἢ ὁποία γνέθει καὶ ἢ ὁποία δὲν θὰ γνέσῃ ὅσον ἡμπορεῖ περισσότερον διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰ λῦτρα μου.

Ἡσθάνετο ὅτι ὑπὸ τὸ ἀνδρικὸν τῆς φόρεμα, ἡ Ἰωάννα, στρατιώτης τῆς Γαλλίας ἐδόξαζε τὸ φύλον τῆς, μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ ἀτιμάσῃ. Ἡ παρθένος εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Γαλλία οφείλει ὅτι δὲν εἶναι Ἀγγλικὴ διεφύλαξε δι' ἐνὸς κράματος ἰδιαιτέρου, τὸ θαυμάσιον αὐτὸ μῆγμα, καλλονῆς καὶ χάριτος, πνεύματος καὶ δραστηριότητος ἐνθουσιασμοῦ καὶ φρονήσεως, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ γαλλίς γυναῖκα. Εἰς τὰς Γαλλίδας γυναῖκας ἀνήκει νὰ φροντίσουν μὲ τὴν καρδίαν τους διὰ τὸν δαξασ-

Ὁ Ἀμερικανὸς συνταγματάρχης κ. Χόσκινσον. Ἐνθουσιώδης φιλέλληνας κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατετάχθη εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν ὡς συνταγματάρχης εἰς τὸ 15ον πεζικὸν σύνταγμα. Ἐλαβε μέρος εἰς πολλὰς μάχας παρὰ τὸ Μπιζάνι, ὅπου πολέμησας ἡρωικώτατα ἐτραυματίσθη ὑπὸ θραυσθείσης ὀβίδος. Μετεφέρθη εἰς Φιλιππιάδα καὶ ἐκεῖθεν ἐναυθα ὅπου νοσηλεύεται ἤδη.

μὸν τῆς Jeanne D'Arc καὶ νὰ ἀνηψώσουν τὸ μεγάλο αὐτὸ ὄνομα εἰς πείσμα ὕλων τῶν ἐγωισμῶν, ὕλων τῶν μικροτήτων, ὕλων τῶν θρησκευτικῶν φανατισμῶν. Μήπως δὲν εἶναι τὰ γυναικεῖα πρόσωπα, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐξασκιοῦν εἰς τὰ πλήθη ἐξαιρετικὴν ἐπιρροήν. Ἴδετε τὴν Ἰσσην, τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὰς ἄλλας θεότητες εἰς τὸ εἰδωλοκρατικὸν Πάνθεον, τὴν παρθένον—μητέρα καὶ τὰς ἀγίας εἰς τὸ χριστιανικὸν Πάνθεον.

Ἡ πατριωτικὴ μας ἐορτὴ θὰ εἶναι περισσότερον ποιητικὴ παρ' ὅτι θὰ εἶναι ἡ ἐορτὴ γυναικός, καὶ ἐπομένως ἡ ἐορτὴ ὕλων τῶν γυναικῶν. Καὶ ποῖος δὲν προβλέπει τὸ ἠθικὸν ὄφελος ἐορτῆς ἢ ὁποῖα θὰ ἐνδιαφέρῃ τὰς μητέρας μας, τὰς συζύγους μας, τὰς θυγατέρας μας; Πόσον δὲν θὰ τὰς μεγάλω-ῃ ἢ ἐνιαύ-

σιος επανάληψις εορτής ή οποία θα προσθέτη εις την λατρείαν του σπιτιού τον ένθουσιασμόν της πατρίδος! 'Ο άνδρας είναι ή ένέργεια· ή γυναίκα είναι ή εμπνευσις, ό άνδρας κάμνει τους νόμους, ή γυναίκα καλλιεργεί τά ήθη. 'Ο άνδρας πλάθει τό κοινωνικόν σώμα, ή γυναίκα του έμφυσά την ψυχήν. Πώς άνδρας δέν αισθάνεται ότι είναι δικτεθιμένος διά την θυσίαν, όταν έδέχθη από μίαν γυναίκα μαζή με τό φίλημα του έρωτος, την ιδέαν του καθήκοντος!

JOSEPH FABRE

ΤΟ ΚΟΜΠΟΛΟΪ ΜΟΥ

Τους κόκκους του κομπολογιού
σά σέρνω αγάλι, αγάλι,
ό ρους μου φτερουγίζοντας
γυρίζει στα παληά

Παιδι βλέπω τό γέροντα
στις μάννας την αγάλη,
και τό γερμένο τό κορμι
γεμάτο λεβεντιά.

"Ημωνα πρώτος στη δουλειά
και πρώτος σά τραγούδια
πρώτος ηηδούσα στη φωτιά
της μάχης με όρμή.

Και κάθε κόρη όμορφη,
και κάθε χαιδεμένη
Παρακαλιόταν στο Θεό,
ταϊρι μου να γηη.

Μα τώρα σέρνω αδύνατα
τά ξέσορα ποδάρι
κι' έχω τό κομπολόι μου
για μόνη συντροφιά

Σ' αυτό μιλω για τα παληά
τά ζηλεμένα χρόνια
που ή νεότη ανθοστεφάνωνε
τά μαύρα μου μαλλιά.

12 Νοεμβρίου 1912

ΑΙΚ. Β. ΚΑΤΣΦΟΥ

ΓΙΑ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

'Απ' όλας τās οικοκυράς, όσαι έώρταζον τά ονόματα των συζύγων των την 7 Ιανουαρίου ήμέραν του 'Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, καμμία δέν ήσκει μεγαλειότεραν καθαριότητα, λεπτότητα και ιδιοτροπίαν παρ' όσην ή κυρά Διαμαντηρείζα, ή σύζυγος του καπετάν-Γιάννη του Τζαφέρη. 'Ο καπετάν-Γιάννης, αφού είχε αλλάξει δύο ή τρεις βρατσέρες, ένα γολεττί, ένα αλόβερ, και δύο σκουνες, όλα σκάφη, έκαστον των όποιων δέν έκράτησε παραπάνω από δύο έτη εις την κατοχήν του—ήμα εύρισκε καλόν αγοραστήν τά εξέκαμνε τό έν μετά άλλο, και τέλος έκ των διαφόρων τούτων πωλήσεων, αφού έκκαμε τον ισολογισμόν του, εύρέθη να έχη αυξήσει κατά όκτώ ή δέκα χιλιάδες δραχμάς τό αρχικόν κεφάλαιον, τό όποιον κτείχεν όταν έναυπήγει την πρώτην του βρατσέραν, μή υπερβάνον τās τρισχιλίαις δραχμάς.

Λοιπόν, νέος ακύμα, σαρνταπέντε έτών, επειδή είχε πάθει και όλίγον από έν μικρόν ξεπάγιασμα εις τās κνήμας, έβραύνθη την θάλασσαν και άνοιξε ένα καλόν μαγαζάκι, κατάμπροστα στην Κολώναν, εις τά άνω της παραθαλασσίας αγοράς, ακριβώς όπου οι άλλοι έμποροπλοίαρχοι των παλαιών ήμερών έδεναν τά καρβάκια τους, με γερά παλάμια και με διπλάς άγκύρας, από του Νοεμβρίου μέχρι του Μαρτίου μηνός, διά να παραχειμάσουν εις την πατρίδα, διά ν' απολαύσουν τό θάλπος της έστίας, και μη χάσουν, κοντά εις τους έχίνους και τά όστρείδια, και τους αστακούς τους μαγειρευτούς με μάραθα, και τά όχταπόδια τά τηγανιστά με όξος, της τυρόπηταις και τά «τυλιχτά» και τά «καλαπόδια» και «της γρηκίς» ή μεγάλαις τηγανίταις και τούσα άλλα «γαδια της κοιλιās», όσα αι καλαι οικοκυράδες ειζευραν τούσον περιτέχνως να παρασκευάζουν διά τους συζύγους και τους υιούς των τους θαλασσοδαρμένους και ζητούντας της έστίας την αναψυχήν. Τό καρβάκι τό δικό του, ό Γιάννης ό Τζαφέρης, καθώς έλεγε κοινώς, τό άραξεν ασφαλώς εις την ξηράν, έν τη πλατεία της 'Εκκλησίας, διά ν' αντικρύξη με τά πλωτά καράβια των θαλασσινών, των πρώην συναδέλφων του.

'Η οικιακή άνεσις και γαλήνη του πρώην ναυτικού ήτο σχεδόν έντελής. 'Η γυνή του, όλιγότεκνος είχε γεννήσει ένα υιόν, άλλο έν νεκροτόκιον, έν θυγάτριον αποθανόν βρέφος, και πλέον ου. Τό τέκνον του ό Κώστας, όστις είχε μεγαλώσει και ήτο ήδη έφηβος, ήτο τό

μόνον στόλισμα της μητρός, ή μόνη του πατρός βακτηρία. 'Εν μόνον παράπονον είχεν ό καπετάν-Γιάννης. 'Η Διαμαντηρείζα, άν και εξόχως καλή οικοκυρά, ήτον, ως είπομεν, εις άκρον λεπτολόγος όσον άφορξ την καθαριότητα της οικίας της.

'Η μικρά οικοδομή εις την βορειοανατολικήν έσχατιάν της πολίχνης, συνορεύουσα με κήπους, μυρίζουσα εξοχήν και άνοιξιν, συνίστατο από έν άνώγειον μετά ισογείου κάτω και από έν ύπερψον εις τό όποιον άνήρχετο τις διά σκάλας έξ έπτά βηθμίδων. Λέγομεν άνήρχετο τις, απλώς διά τό σύνθηες της εκφράσεως, διότι άλλως εινε πολύ άμφίβολον, άν τις «άνήρχετο» ποτε εις τό άδυτον εκείνο. 'Η κυρά Διαμαντηρείζα τούσον τό άσπριζε, τό ασβέστωνε, τό έσφουγγάριζε, τό επαράκαμνε—σχεδόν καθημερινώς—τό άνωφερές εκείνο άδυτον του οικου, όπου είχε τά Εικονίσματα με την κανδήλαν, όλίγα κιβώτια, ένα κομμόν, καναπέν κτλ., ώστε τουτο ήστραπτε κυριολεκτικώς από την λευκότητα και την καθαριότητα. Ουδέποτε επ' ουδενί λόγω θα επέτρεπεν εις τον σύζυγόν της, εις τον υιόν της, εις την μητέρα της, εις την αδελφήν της, εις την πενθεράν της, εις την άνδραδέλφην της, ν' αναβώσιν εκεί επάνω. Αυτή και μόνη άνέβαινε, συνήθως άπαξ της ήμέρας, την ώραν καθ' ήν ήκούετο ό κώδων του έσπεριου, διά ν' ανάψη τό κανδήλι, να κάμη τον σταυρόν της, και να θυμιάση. Προς τούτο είχεν έν ζεύγος από λευκοτάτας έμβάδας, τās όποιās εκεί επάνω μόνον έφορει. Άνέβαινε με τās συνήθεις γύβας της έως τό κεφαλόσκαλον, τās άφηνεν εκεί και έφορει τās ιδιαιτέρας έμβάδας ή κουντούρες. Είχε και δύο ή τρία «πατήματα» ή «ψαθιά», καθαρώτατα, στρωμένα κατ' αποστάσεις, άνθ έν ήμισυ βήμα, όπως ρίπτουν εις τά ποτάμια και τά περάματα των χειμάρρων λίθους έδω-έκει κατά πλάτος του ρεύματος, διά να πατήσουν επάτει εις αυτά και μετ' εύλαβείας επησιάζεν εις τό εικονοστάσιον, διά να εκπληρώση τά προς τους 'Ερεστίους χρέη.

'Ο άλλος, ό καπετάν-Γιάννης, διηγείτο ταυτα κατά τό φαινόμενον παραπονούμενος, ίσως μάλλον πράγματι ευχαριστημένος, εις τους στενωτέρους φίλους του.

—'Ακούς έσύ, βρε αδελφέ!... Να έχη βάλη όλο τό σεβντά της στο σπίτι της, στο προικίο της, στο επάνω πάτωμά της! Να θέλη και καλά, να τό κάμη να μιλή, να φέγγη, ν' αστραφτή!... Δέν λυπάται τον κόπο της, ή σκύλα, ν' ασβεστώνη τρεις φορές την έβδομάδα, πέντε φορές την εβδομάδα να σφουγγα-

γαρίζει!... Μ' έχει αφκνίσει στον ασβέστη, δέν προφταίνω να της αγοράζω σφουγγάρια... Κάθε Σάββατο έρχεται ό Στέργιος ό Καμινής και μου γυρεύει λεπτά... Τάκούτε σεις! Οι βουτηχτάδες, οι Καλυμνιοί, οι Αιγηνίτες, οι Τρικεριώτες, δέν έχουν άλλο μουστερη απόμένα... Μάθανε τώρα τό δρόμο, και πηγαίνουσαν τά ίσα—στο σπίτι. «Σφουγγάρια καλά! Σφουγγάρια καλά!» 'Απ' τό Θεό να τωύρη, ή σκύλα, μ' αφάνισε...

'Αλλά και τό κάτω πάτωμα, ή συνήθης κατοικία της οικογενείας, δέν έμενεν όπισω εις την καθαριότητα και την επιμέλειαν έκ μέρους της οικοκυράς. 'Η έστία, οι ταϊχοι, ή όροφή, όλα έλαμπον. Τό πάτωμα ήτο στρωμένον με ψάθες και με μεντέρια, τά όποια κάθε πρωί, συχνά και τό βράδυ, εξεστρώνοντο, έτινάσσοντο επιμελώς, έσκουπιζετο τό πάτωμα, είτα έσφουγγαριζετο, πότε όλον, πότε μέρος, και πάλιν τά μεντέρια έστρώνοντο και διηυθετουνο μετά φιλοκαλίας, ώστε να εξήλυε κανεις να τά βλέπη.

'Εν άπόγευμα, ή Διαμαντηρείζα συνέβη ν' ανακκλύψη—άνήκουστον πράγμα—ένα κοριόν έρποντα επί της ψάθας, προίον μη έχον δικαίωμα εισόδου εις την οικίαν. 'Υπόπτουσαν άμέσως ότι τό ζωύφιον θα είχε πέσει από τό φόρεμα μιας πτωχής γειτόνισσας, ήτις πρό μικρού είχαν έλθει να ζητήση έν δοχείον ελαίου δανεικόν. Τούσον έσυγγίσθη, ώστε ένψ πρό μιας ώρας μόλις είχε στεγνώσει τό πάτωμα από τό προϊόν σφουγγάρισμα και μόλις είχε στρώσει τά μεντέρια, άμέσως έβάλλθη εις νέον κόπον πάλιν, κι' άρχισε να τά ξεστρώνη όλα, ψάθες, κυλίμια, μαξιλάρες, μεντέρια, και να τά μεταφέρη έξω εις την αυλήν, να τά τινάζη και νέου, να έρευνη λεπτομερώς τό πάτωμα, και τέλος, όταν δέν εύρε που δεύτερον άτομον του μυσταρού ζωύφιου, απεφάσισε να στρώση έκ νέου όλα τά μεντέρια της.

Κατά την Σύναξιν 'Αγίου Ιωάννου, την επάυριον των Φώτων, έώρταζεν, ως είπομεν, και ό καπετάν-Γιάννης ό Τζαφέρης, μαζί με όλους τους άλλους Γιάννηδες. 'Υπήρχον δε πολλοί εις τό χωρίον—σχεδόν πάσα τρίτη οικία είχε ένα Γιάννην—τους όποιους ειζευρον ακριβώς όλους, και είχαν τον κατάλογον, οι δύο πιστοί φίλοι, ό 'Αποστόλης ό Καλούμας και ό Πέτρος ό Γύφταρος, άμφότεροι βασταζοι της αγοράς. 'Εδέχετο δε εξακριβώς κατ' εκείνην την ήμέραν ή Διαμαντηρείζα όλους τους επισκέπτας, όλον τό χωρίον, σχεδόν χωρίς να μορφάζη. Την ήμέραν εκείνην έκκαμνε θυσίαν τό κάτω πάτωμα της οικίας της. Εί-

χεν όμως ιδιαιτέρως υπηρεσίαν διοργανωμένην εις την αὐλήν, ἐνδοθεν τῆς αὐλόπορτας, διὰ τὰ ζυπόλητα καὶ τοὺς μάγκες τῆς ἀγορᾶς, τοὺς ὁποίους ἐφίλειεν ἐκεῖ διὰ χεῖρας τῆς μητρὸς τῆς ἢ τῆς ἀδελφῆς τῆς, χωρὶς νὰ τοὺς ἐπιτρέπη νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν.

Μίαν χρονιάν, πρὶν ἔλθωσιν ἀκόμη αἱ μεγάλα ἐορταὶ τοῦ χειμῶνος, οἱ δύο εἰρημένοι πιστοὶ φίλοι, ὁ Ἀποστόλης, ὁ Καλούμας καὶ ὁ Πέτρος ὁ Γύφταρος, διαβουλικῆ συνεργείᾳ εἶχαν μαλώσει μεταξὺ των. Κατὰ τὰλλα ἔτη ἐσυνήθιζαν οἱ δύο νὰ πηγαινόντων «κονσέρβαν», ὡς ἔλεγαν δηλ. ὡς δύο συμπλέοντα πλοῖα νὰ φέρουν γύρην εἰς ἕλας τὰς οἰκίας ὅσαι ἐώρταζον, καὶ τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ τὰς ἄλλας ἐορτάς τὰς ἐχούσας πολλὰ ὀνόματα. Οἱ δύο ἀχώριστοι φίλοι, ὁ εἰς στολισμένος τὰ ἐορτάσιμα, ὁ ἕτερος μὲ τὰ μόνα ἐνδύματά του, ὁ πρῶτος φέρων εἰς τοὺς πρησμένους πόδας του πατημένα πέδιλα, ὁ δεύτερος ἀνυπόδητος, ἄρχισαν τὸ πρῶν ἀπολείτουργα. τὴν περιοδείαν των ἀπὸ τὴν μίαν ἀκρὴν τῆς κωμοπόλεως εἰς τὴν ἄλλην.

Μίαν φορὰν, ὁ Πέτρος ὁ Γύφταρος, μὲ ἐλαφρότητα κάπως, εἶχεν εἰπεῖ ἀθρόως, ὅτι «σηκῶνουν τὰ ὑψώματα» οἱ δύο τους. Ἀκούσας τὴν ἀσεβῆ παρωδίαν ὁ Ἀντώνης Μακραγκάκης ὁ νοματάρχης, Κρής τὴν πατρίδα, τοὺς ἐφίμωσε μὲ τὴν ἐπιφώνησιν:—«Ψώμματα! ψώμματα!» δηλ. «ψέμματα! ψέμματα!», καὶ ἔκτοτε ὁ Γύφταρος δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ τὸ ζαναπή. Ὡς τὸσον ἐξηκολούθουν πάντοτε τὴν περιοδείαν των ἀπὸ τὰς οἰκίας. Ἄλλοι τοὺς ἐφίλειον τηγανίτες ἢ λουκουμάδες, σπανιώτερον μισὸ χαίμαλι (μικρὸν τρίγωνον γλύκισμα), συνηθέστερον λουκουμί ἢ μόνον στραγάλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγέμιζαν τοὺς κόλπους των. Σχεδὸν εἰς ἕλα τὰ σπίτια τοὺς ἐκερνοῦσαν ῥοσόλι ἢ μαστίχαν ἢ ἐντόπιαν ἐκ στεμφύλων ῥακήν.

Ὁ Ἀποστόλης ὁ Καλούμας συνήθιζε λίαν πρῶν, τὰς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν, ποῦ εἶχαν πολλὰ ὀνόματα, διὰ νὰ μὴ κάμνη λάθος καὶ παραλείπη κανένα ἐορτάζοντα. ἐνῶ ἀκόμη ὁ κόσμος ἦτο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ αὐτὸς ἦτο νηφάλιος, νὰ περιέρχεται ἕλας τὰς οἰκίας τῶν Γιάννηδων (ἢ τῶν Νικολάκηδων, τῶν Γεώργηδων κτλ.) καὶ νὰ σημειῶνῃ δίπλα εἰς τὴν ἐξώπορταν ἢ τὴν σκάλαν, ἐπὶ τοῦ τοίχου, μὲ μικρὸν κάρβουνον, λεπτοτάτην μακρὴν γραμμὴν, ἐν ἰῶτα, ὄρατόν εἰς αὐτὸν καὶ μόνον. Τοῦτο τὸ ἔκαμνε διὰ νὰ μὴ λησμονήσῃ κανένα ἐορτάζοντα ζαλισμένος, ὅπως θὰ ἦτο κοντὰ τὸ μεσημέρι, ἀπὸ τὰ πολλὰ πιστά, ὕστερον ὅταν ἐξήρχετο τῆς οἰκίας, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν, ἢ καὶ

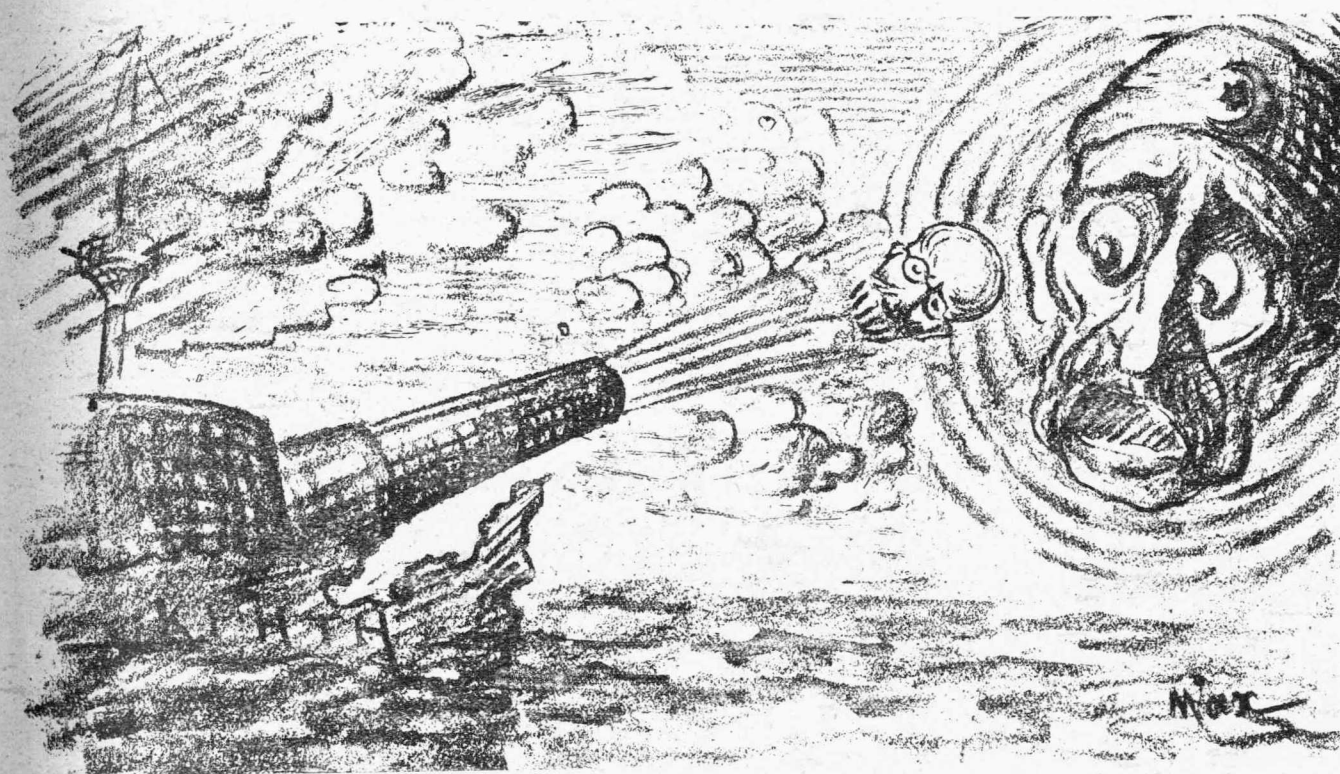
πρὶν εἰσέλθῃ, λίαν ἐπιδειξίως, μὲ κιμωλίαν ἀσπρίζε, καὶ ἐξήλειψε ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν μακρὴν γραμμὴν. Ἐφέτος όμως ὁ Πέτρος ὁ Γύφταρος ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐβγάλῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν κόπον.

Ἦτο τὴν πρωΐαν τοῦ Ἀγίου Νικολάου, καὶ οἱ δύο φίλοι, ὡς εἶπομεν, ἦσαν μαλλωμένοι. Ὁ Πέτρος εἰζευρεν ὅτι, ἀφοῦ τὰ εἶχε χαλασμένα μὲ τὸν Ἀποστόλην, οὗτος θὰ ἔκαμνε τὰς ἐπισκέψεις μόνος του, αὐτὸς δέ, ζυπόλητος ὅπως ἦτον καὶ ἀπεριποίητος, «ἀζήλευτος», δυσκόλως θὰ ἐτόλμη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς οἰκίας, καὶ δὲν θ' ἀπήλασε πολλὰ κεράσματα, οὔτε θὰ ἔπινεν ἀρκετὰ ποτὰ χωρὶς νὰ πληρώσῃ Κοντὰ στὸν Ἀποστόλην, ὅστις ἦτο οἰονεὶ προστάτης του, ἐπέρνα καὶ αὐτοῦ ἢ μπογιά του. Τώρα όμως, μόνος του, δὲν θὰ ἐκαλοπερνοῦσε πολὺ εἰς τὰς ἐπισκέψεις.

Διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἀποστόλην, ἰδοὺ τί τὸν ἐσόφισεν ὁ διάβολος νὰ πράξῃ τὴν πρωΐαν ἐκείνην ὥρην τοῦ ὄρθρου τῆς ἐορτῆς τῆς 6 Δεκεμβρίου ἐνῶ ὁ Ἀποστόλης βαίνων ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, ἐγάραττε τὸ μυστηριώδες σημεῖόν του εἰς τὸ πλάι ἐκάστης θύρας, ὁ Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτὸν μὲ προφύλαξιν, κρυπτόμενος εἰς τὰς γωνίας καὶ τὰς ῥύμας, ἤρχετο κατόπιν του, ἀνεκάλυπτε τὴν μακρὴν γραμμὴν, τὴν ὁποῖαν εἶχε χαράξει ἀρτίως ὁ Καλούμας καθότι ἔφουγεν ἤδη ἀρκετὰ ἢ ἀνατέλλουσα ἡμέρα, καὶ μὲ τὴν κιμωλίαν ἐπεσημείωνε καὶ ἀσπρίζε τὸ μακρὸν σημεῖον. Ἀλλὰ δὲν ἠρέσθη εἰς τοῦτο μόνον τὸ ἀρνητικὸν ἔγκλημα· ἠθέλησε νὰ προσθήσῃ καὶ ἄλλην θετικὴν ἐπιβουλὴν, καὶ ὅπου ἔτυχεν εἰς τέσσαρα ἢ πέντε σπητῖα, ὅπου δὲν ὑπῆρχον Νικολάκηδες ἐορτάζοντες, ἔγραψε μὲ κάρβουνον τὸ σημεῖον ὅπου συνήθιζεν ὁ Ἀποστόλης. Οὕτω ἦτο βέβαιος, ὅτι ὁ ἀρχαῖος φίλος καὶ νῦν ἐχθρὸς του θ' ἀπεπλανᾶτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς σπίτια Γεώργηδων ἢ Γιάννηδων ἢ Κωοσταντήδων, ὅπου θὰ τὴν ἐπάθαινε... καὶ τότε ὁ Πέτρος, ὅστις θὰ ἐφρόντιζε νὰ βρεθῇ ἐκεῖ σιμά, ἐξ ὅλης καρδίας θὰ ἐγέλα.

Τὴν πρωΐαν ὁ Ἀποστόλης, ἀφοῦ εἶχε γυρίσει ὅλον τὸ χωρίον, ἔφθασεν εἰς τὴν βορεινὴν ἐσχρατιάν, σιμά εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τζαφέρη. Δίπλα εἰς τὴν αὐλήν ταύτης ἦτο κολλητὴ μία ἄλλη αὐλόπορτα, τοῦ Νικολάκη τοῦ Κουνιέλη, ὅστις θὰ ἐώρταζε τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὁ Ἀποστόλης ἔγραψε τὸ μακρὸν ἰῶτα, πλησίον τῆς δευτέρης αὐτῆς αὐλόπορτας καὶ ἀπεμκρύνθη.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Πέτρος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν σκίαν μιᾶς καμπῆς τῆς ὁδοῦ, ἐπλησίασεν, ἔσβυσε μὲ τὴν κιμωλίαν τὸ μακρὸν σημεῖον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ Νικολάκη τοῦ Κουνιέλη, ἐγά-

Ἡ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΒΟΜΒΑ
ὅπου ἔστειλε ἡ Κρήτη εἰς τὴν Τουρκίαν.

ραξε μακρὸν εἰς τὴν αὐλόπορταν τοῦ Γιάννη τοῦ Τζαφέρη καὶ ἔφουγεν.

Κοντὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Ἀποστόλης, ἀφοῦ εἶχε φάγει πολλοὺς λουκουμάδες καὶ τηγανίτες στὰ σπίτια καὶ εἶχε πῖνι ὑπὲρ τὰ εἴκοσι ῥοσόλια, ῥόμικα καὶ ῥακιά, φέρων ἀδιακόπως τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον του, ἐξάγων στραγάλια καὶ μαστῶν εἰς τὸν δρόμον, ἔφθασεν εἰς τὴν γειτονίαν τοῦ Τζαφέρη. Βλέπει τὴν μικρὰν κἀθητον γραμμὴν εἰς τὴν θύραν τοῦτου καὶ ἀδιστακτικῶς εἰσέρχεται.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ Πέτρος ὁ Γύφταρος, προβάλλει ἀπὸ μίαν γωνίαν ἐκεῖ, πλησιάζει καὶ ἴσταται ἐξω ἀπὸ τὴν αὐλόπορταν.

— Καλὴ μέρα σας! Καλὴ χρονιά! Χρόνους πολλοὺς!.. Πολλὰ ἔτη σας! Νὰ χαίρεστε τὸ Νικολάκη σας! Νὰ ζήσετε! Ὁ, τι ἐπιποθεῖτε! Μ' ἕνα καλὸ γυῖο, κέρη μου! Νὰ χαίρεστε! Νὰ εἴστε καλά! Νὰ ζήτῃ ὁ Νικολάκης!

Ἦκούετο ἐνδοθεν τῆς αὐλῆς, ἐρχομένη ἡχηρὰ ἢ φωνὴ τοῦ Ἀποστόλη. Καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀπήντησε γυναικεῖα φωνή.

— Μὴ!... Μὴ!.. Μὴ!... Μὴ μοῦ λερώνεῖς τὴ σκάλα! Ὁξὼ Ἀποστόλη! Τί σοῦ ἤρθε; Μουρλάθηκες, Ἀποστόλη! Τί καληχρονίζεις καὶ καλὸ νὰ μῶχης; Τί Νικολάκη μοῦ λές;... Ἐδῶ δίπλα γιορτάζει ὁ Νικολάκης ὁ γείτονας... Θὰ ζαλιστήκες, πιστεύω, καυμένε, ἀπ' τὰ κεράσματα τὰ πολλὰ ποῦ ἤπιες στὰ σπίτια! Στὸ κκλό, Ἀποστόλη!

Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ἀπήντησε μέγας καγχασμὸς ἀπὸ τὸν δρόμον ἐξωθεν, καὶ συγχρότως ὁ Πέτρος ὁ Γύφταρος, εἰσώρμησεν εἰς τὴν γειτονικὴν αὐλήν καὶ τὴν οἰκίαν ὅπου ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τοὺς οικοκυραίους καὶ τοὺς ἐπισκέπτας τὸ πάθημα τοῦ Ἀποστόλη, μετερχόμενος τὸ μέσον τοῦτο ὡς εἰσιτήριον διὰ τὸν ἐκυτόν του τὸν ζυπόλητον.

— Καλὴ μέρα, καλὴ χρονιά σας! Νὰ χαίρεστε τὸν Νικολάκη! Ἀκούτε, ἀκούτε τί γένηκε ἀπὸ κεῖ, στὴν αὐλή τοῦ γειτονά σας, τοῦ Γιάννη! Ὁ Ἀποστόλης ὁ συνάδελφός μου, μεθυσμένος, ἔκαμνε λάθος καὶ ἐμβῆκε στὸ σπίτι τοῦ γειτονά σας τοῦ Γιάννη, ἀντὶ στὸ δικό σας. Ἐβίβα! Νὰ χαίρεστε!... Καλὴ χρονιά!... Αὐτὰ ἔπαθε ὁ Ἀποστόλης ὁ φίλος μου.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Μετά τους θριάμβους τῶν συμμάχων ἡ Τουρκία ἐπεζήτησε τὴν εἰρήνην. Κέντρον τῶν ἀντιπροσώπων ἐξελέγη τὸ Λονδίνον, ὅπου εὐρίσκονται ἤδη οἱ ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῶν συμμάχων. Ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Βενιζέλος πρῶστταται αὐτοπροσώπως τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιτροπῆς, ἧς μετέσχον οἱ κ. κ. Σκουλούδης, Δαγκλῆς, Στρέιτ κ. ἄ. Τὴν Βουλγαρίαν ἀντιπροσωπεύει ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλγαρικῆς Βουλῆς κ. Δάνεφ, τὴν Σερβίαν ὁ κ. Νουβόκοβιτς καὶ τὸ Μυυροβούνιον ὁ κ. Μιούτσαοβιτς καὶ τὴν Τουρκίαν ὁ Ρεσίτ πασσῶς.

Ἡ ἐναρξίς τῶν συνεδριῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἔγεινεν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σέρ Edouard Grey ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ ἱστορικὸν Ἀνάκτορον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ὅπου θὰ διεξέλθῃ ὅλα αἱ συνεδρίαί τῶν ἀντιπροσώπων.

Ἰποδοχαὶ ἐπίσημοι εἰς τιμὴν τῶν ἐγένοντο καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας καὶ παρὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ. Παρετέθη δὲ καὶ γεῦμα ἐπίσημον παρὰ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, εἰς τοὺς ἡμετέρους δὲ καὶ γεῦμα τῆς μεγάλῃς καὶ πλουσιωτάτης Ἑλληνικῆς πικροικίας τοῦ Λονδίνου, τῆς ὁποίας πρόεδρος εἶναι ὁ σέρ Λουκᾶς Ράλλη, τοῦ γνωστοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον οἴκου τῶν Ἀδελφῶν Ράλλη.

Αἱ διαπραγματεύσεις κατὰ τὰς συνήθειας μεθόδους τῆς ἀναβλητικότητος τῶν Τούρκων ἤρχισαν μὲ ἐπιφυλάξεις καὶ προτάσεις ἐντέλως ἀπαραδέκτους. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμῶς συνεδρίαν φαίνεται ὅτι τὰ πράγματα μετεβλήθησαν καὶ ἡ Τουρκία ἤρχισε νὰ ὑποχωρῇ ἀρνούμενη ἡμῶς τὴν παράδοσιν τῆς Ἀδριανουπόλεως καθὼς καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους περὶ τῆς τύχης τῶν ὁποίων ἐπαφί-

εται εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Ἡ Ἑλλάς, κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς κλεισθείσης μετὰ τῆς Τουρκίας καὶ τῶν τριῶν συμμάχων ἀνακωχῆς ἔδρασε καὶ κατὰ θάλασσαν εἰς δύο ναυμαχίας, αἱ ὁποῖαι συνήφθησαν ἔξω ἀπὸ τὰ στενὰ τῶν Δαρδανελίων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Τουρκικὸς στόλος ἐδοκίμασε νὰ ἐξέλθῃ. Κατὰ τὰς ναυμαχίας ταύτας ὁ στόλος μας ἐνίκησε τὸν ἐχθρὸν, ὅστις μὲ ζημίας μεγάλας καὶ τῆς Ναυαρχίδος Βαρθολομαίου καὶ τῶν θεωρητικῶν Μεσουδιῆ καὶ Τουργούτ-Ρεῖτ καὶ πολλῶν μικρῶν μονάδων ἐπέστρεψεν εἰς τὰ Στενὰ εἰς κακὴν κατάστασιν, ἀνίκανος πλέον ὀριστικῶς διὰ πᾶσαν δρᾶσιν.

Τὸ Μπιζάνι ἐξοκλοουεῖ νὰ πολιορκεῖται καὶ διότι ὡς φρούριον εἶναι ὀχυρότατον καὶ διότι αἱ ἀνωμαλίαι τοῦ ἐδάφους καθιστοῦν δύσκολον τὴν μετάβασιν τοῦ Πυροβολικοῦ μας εἰς τὰ ὕψη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἐπετίθετο ἀποτελεσματικῶς κατὰ τοῦ ὀχυροῦ φρουρίου, ἀλλὰ καὶ διότι ὅλος ὁ ἐκδιωχθεὶς ἀπὸ τὸ Μοναστήριον Τουρκικὸς στρατὸς κατέφυγεν εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἐνισχύσας τὰς ἐχθρικὰς δυνάμεις.

Σήμερον ὅμως ὅτε ἔφθικαν εἰς ἐπικουρίαν τῶν ἰδικῶν μας τρεῖς Ἑλληνικαὶ μεραρχίαι ἡ κατάληψις τῶν Ἰωαννίνων εἶναι ζήτημα ἡμερῶν μόνον, ὅπταν θὰ ἔχουν συμπληρωθῇ καὶ ὅλα αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τὴν πολιορκίαν αὐτὴν ἔχομεν πολλοὺς νεκροὺς καὶ ἀναριθμήτους τραυματίας. Τὰ νοσοκομεῖα ὅλα τῆς Ἡπείρου εἶναι πλήρη, καθὼς καὶ τὰ τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Εἰς αὐτὰ καὶ εἰς ἐκεῖνα αἱ Ἑλληνίδες, πρωτοστατουσῶν τῶν πριγκιπισσῶν μας, λαμβάνουν ἐνεργότατον μέρος, καὶ ἐργάζονται πρόθυμοι καὶ ἀκαταπόνητοι.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΝΕΣΤΛΕ ΑΛΕΥΡΟΝ

ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ ΔΙΑ
ΤΑ ΒΡΕΦΗ, ΑΝΑΡΡΟΝΥΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ φαρμακευπορεῖα.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Δεσφ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.

Κ^ΟΣ ΕΥΓ. ΠΛΟΚ ΑΘΗΝΑΙ